

Auroralle laskeutunut neljän hengen miehistö oli vaeltanut vuorokauden, siis maan vuorokauden verran laskeutuja-aluksen ympärillä. Laskeutumiskohta oli kolmetuhatta kilometriä päiväntasaajasta pohjoiseen, kohdassa jossa oli tasaista mannerta ja Auroran aamu alkamassa. Planeetalla ehdottomasti oli elämää. Vihertävää jäkälää kasvoi laajasti kallion pinnalla. Ehkä jokin, jossakin, mahdollisesti lämpimämmällä osalla, syö tuota jäkälää. muutamista jäkäläkasveista puuttui pieniä palasia. K: "ilmaan heitettyjä arvauksia.. meillä ei ole resursseja tutkia tuhatta jäkälän lehteä mikroskoopeilla- otetaan näytteet ja ylhäällä saavat tutkia. yksi kysymys kyllä herää...miten tuo jäkälä selviää sadan asteen kuumuudessa? jossain vaiheessahan aurinko osuu tähänkin kallioon?" P: "En usko että selviytyy. Kasvaa uudelleen kuin ruoho kerran kesässä, mutta siemen täytyy olla jossain maan alla, tai sitten siemen kiertää planeettaa nopeammin kuin aurinko" Maisema oli karu, kalliota, jäätä, irtokiveä, hiekkaa, jäkälää. Sarastus näkyi heikkona sinivihreänä hehkuna taivaanrannassa. Valonvahvistin-lasien avulla näki riittävästi- ja tietenkin oli lamput, mutta yksityiskohtien tutkimista lukuunottamatta niistä oli nyt enemmän haittaa kun hyötyä. Silmä tottui näkemään oudossa valossa. Kaikilla oli tunne että aika on pysähtynyt. Lämpötila pysyi vakaana, niinkuin kaikki muukin, ei mitään vaihtelua "päivän" eli hereillä olon ja "yön" eli nukkumisjakson välillä. Hento tuuli sentään vaihteli, ja pienet maaston yksityiskohdat. K: "Seti, sinähän olet kaiken muun lisäksi navigaattori.montako tuntia menee sarastukseen?" S: "Miten sarastus määritellään täällä? Aurinko niin ja niin monta astetta horisontin alapuolella? tai että näkee horisontin? Meillä ei ole mitään kokemusta tämän ilmakehän kanssa, tärkeintähän meille ei ole valo, vaan se, missä alkaa olla liian kuumaa. Itse ehdottaisin että määriteltäisiin aurinko näkyvissä tai mikä-sitten-nimitys-lieneekään rajaksi sen että milloin aurinko on niin ja niin monta astetta horisontin yläpuolella, että keskimäärin pintalämpötila ylittää ihmisen ruumiinlämpötilan kolmekymmentäseitsämän..raja, jota ei ole syytä ylittää.. raja liikkuu, joten rajan ylittämisestä ei voi puhua..ylitseajavasta rajasta..." Kapteeni oli jo ajat sitten jättänyt setin puhumaan yksinään, ja kysyi "isolla" radiolla emoalukselta että miten kaukana idässä on paikka jossa pintalämpötila ylittää ruuminlämpötilan. Emoalus oli lähettänyt satelliitin kiertämään planeettaa, ja se oli muutaman tunnin kuluttua ryhmän päällä, sen jälkeen se jatkaisi matkaa vaihtelevalla radalla, kaksikymmentä tuntia per kierros. Satelliitti kiersi lännestä itään. Tälläkin planeetalla aurinko nousi idästä niinkuin yleensä, paitsi Carillonin planeetalla se nousi lännestä, siellä se oli vaikeaa, koska osa asumaan muuttaneista jääräpäisesti kutsui idäksi sitä ilmansuuntaa, josta aurinko nousee, mutta pohjoinen oli pohjoisessa kaikille, joten sekaannustahan siitä tuli. Ryhmä majoittui teltaan, jonkun piti olla aina vahdissa, periaatteessa, mutta sääntöä kierrettiin liiketunnistimilla, eli "jokin" olisi aina vahdissa. Mitään uhkaa -paitsi liukastumista-ei ollut tähän asti näkynyt. Seuraavana maa-aamuna ensin tuli tieto että "lämpöraja" oli mitattu noin neljäsataaviisitoista kilometriä ryhmän sijainnista itään. Sen jälkeen sanottiin että se raja on laskeutujan kohdalla viiden maapäivän päästä. Kapteeni sitten kysyi AGM:n jaloista ja maastosta, eikä jaksanut edes kuunnella kiertelevää vastausta loppuun. K: "Viiden maapäivän päästä aurinko on tässä. Tarkemmin, viiden maapäivän päästä täällä on liian kuuma olla. Kuitenkin, olisi tärkeää tutkia miten jäkälä muuttuu kun mennään kuumempaan tai kylmempään." Kapteeni tajusi että kaiken joka mieli säilyä elossa tällä planeetalla, on jatkuvasti kuljettava länteen, aurinkoa karkuun. Ja kun Auroran halkaisija on 37 000 kilometriä hän laski pikaisesti että kuljettava suurinpiirtein vajaa kahdeksankymmentä kilometriä päivässä! Hän järkyttyi ja kiroili, pään sisällä. Mutta upseerikoulutuksen ansiosta hän pysyi ulospäin täysin rauhallisena, ja keskittyi sitten muihin asioihin. oli kaksi pää-ongelmaa: AGM aluksen laskeutumisjalat ja maasto. Tätä planeettaahan ei ole kartoitettu, mistään ei tiedä mitä on

edessä. AGM:n jalkojen rakentamisesta kapteeni avautui ääneen: "Perkeleen kanat kun kiertelevät vastauksissaan, yrittääkö ne salata jotakin? Ehkä ne riitelivät, pirun byrokraatit, että mitä pitäisi purkaa. Kyllä minä sen tajuan että avaruusaluksella ei ole vara kuljettaa ylimääräistä painoa eli rautapalkkeja vaan sen takia että jos sattus tarviimaan rakentaa jotain. Mutta kyllä minä perkele hirtän jonkun jos niitä jalkoja ei viiden päivän sisään saada tänne!"

Maasto-kysymystä haittasi pilvet, tutkalla näkyi, että mitään suurempaa estettä ei ollut, satelliitti pystyisi kartoittamaan tarkemmin, matalemmalla lentoradalla mutta sen kiertoradan muuttaminen ottaa aikansa.. Isot rotkot ei pelottaneetkaan kapteenia, vaan pienet- jos vaikka kymmenen kilometrin matka olisi täynnä metrin lohkareita tai koloja, saattaisi mennä koko päivä siihen. K: "Ei auta kuin jatkaa eteenpäin, Mary menköön vahtimaan laskeutujaa, muut tutkimaan maastoa. Mennään rivissä niin että näköetäisyys säilyy. Käytetään LPR lähiradioita, ei ole mitään syytä ilmaista olemassaoloamme. Suunta lounaaseen." Ryhmä hajaantui kahden-kolmensadan metrin päähän toisistaan, näköetäisyys tasaisessa maastossa säilyi kun mitään puita tai puskia ei tällä planeetalla kasvanut. Kapteeni mietti että jos täällä joku on, niin kyllä se on emoaluksen radioliikenteen havainnut, suurilla etäisyyksillä oli kertakaikkiaan pakko lähettää isolla teholla. Rippleyn kanssa oli kahnausta asiasta, hän ei ollut niin varovainen kuin kapteeni olisi toivonut. Ryhmä käytti "Laser Pointed Radio" eli LPR:ää, joka mittasi laserilla muiden radioiden suunnat ja etäisyydet, ja lähetti radiopulsseja vain siihen suuntaan ja vain tarvittavalla teholla. Paulin skanneri kertoi että etelässä oli jotain magneettista metallia. Tarkemmin skannattuaan hän huomasi useamman metallin spektrin. Metalliseos. Paul päähän tuli heti ajatus että joku on tarkoituksella sekoittanut eri metalleja saadakseen materiaaliin tietynlaiset ominaisuudet. Mutta oliko asia todella niin? Vai voiko se olla luonnon luomaa? Paul kertoi epäilyksistään radiolla ja kapteeni käski kaikkien muuttaa suuntaa. Kahden tunnin päästä lähiradiosta kuului Paulin ääni: "Täällä on luukku" K: "Nyt en tainnut kuulla oikein..sanoppa uudestaan" P: "Luukku. Luukku se on. Maassa. Metallinen luukku, jääkerros päällä mutta näkyy selvästi..neliskanttinen, oisko vajaa metri per sivu...ja saranat. Luukku on siis vaakatasossa, pysyy kiinni painonsa takia ja kääntyy saranoillaan 180 astetta. Siis jos ei olis jäätä." K: "Ota kuva ja lähetä emoalukselle. Älkää koskeko mihinkään. Seti tule sinne. Korjaan, anna sen radiolähetyksen olla" S: "kuitti" Ja kohta kun kapteeni ja Seti oli paikalla: P: "LPR ei kantanut laskeutujaan asti, käytin 'isoa' pienimmällä mahdollisella teholla ja ilmoitin laskeutujaan...jos vaikka.." K: "Teitte oikein." P: "Mary sanoi että pitäisi ottaa maahan yhteyttä" K: "Paskan marjat, byrokraatit siellä nahistelee viikon ja me käristymme täällä... Lopulta luukku pitää kuitenkin avata, että näkee mitä siellä on. Koputtele Seti ne jäät siitä ja eiköhän se saada luukku auki." Kapteeni Hansen katseli luukkua ja mietti että jokuhan sen luukun on tehnyt, mutta miksi? Ja mihin se johtaa? Ja yhteyden ottaminen valovuosien päähän maahankin oli hieman hankalaa. Keinot siihenkin oli, mutta se onnistuisi vain kun lähetin ja vastaanotin olivat jossain tietyssä asennossa toisiinsa nähden, syistä joitten ymmärtämiseen ei normaalin ihmisen matematiikka riittänyt, puhuttiin nimittäin valoa nopeammasta tiedonsiirrosta, jossa tavallaan viesti vastaanotettiin jo ennen kuin sitä on lähetettykään. Ja jäiden väistyttyä: S:" Tuo on selvä hitsausauma. Metallin liittämistä sulattamalla. Mekin käytämme hitsaamista edelleen johonkin materiaaleihin joihin ei MEMS eli suoraan molekyyalitasolla liittäminen..." K: "Tiedän kyllä. Hae AGM:stä elektroni-skanneri niin tutkitaan onko siinä jotain rajakytkimiä" P: "Kestää kaksi tuntia sinne ja kaksi takaisin.. käske Mary tuomaan se puoleenväliin, sillä on levänneet jalat.." Kapteenille tuli mieleen Maryn jalat ja että vihjaileeko Paul jotakin. Aikaa tuollainen järjestely tietysti säästäisi, mutta Maryllä ei ole tietoa ryhmän sijainnista. K: "Käske itse, senjälkeen kun olet määrittänyt missä me ollaan ja missä on se puoliväli, niin osaat opastaa oikeaan paikkaan.

Saisivat kyllä rakentaa tänne satelliittipaikannuksen" S: "voihan se vaikka lähettää signaalin että vihollisia paikalla... tai vaikka räjäyttää meidät taivaan tuuliin?" K: "enpä usko että .." Että Mary tekisi sellaista, ajatteli kapteeni Peter Hans, mutta onneksi ymmärsi mitä Seti tarkoitti ennekuin sanoi sen ääneen. Luukku voisi hyvinkin olla ansa, mistä sitä ikinä tietää. Paul oli jo mennyt joten kapteeni sanoi LPR-radioon: "Paul, tuo pitkä keppi ja sitä mustaa narua samalla"